

OPPORTUNISMIN PUOLUSTAMISYRITYKSIÄ

Pariisilaista „Nashe Slovoa”⁷⁴, jonka Ranskan hallitus hiljattain lakkautti tehdäkseen palveluksen tsarismille (lakkauttamisen syy: Marseillessa kapinaan nousseilta venäläisiltä sotilailta tavattiin „Nashe Slovon” numeroita!), on kauhduttanut edustaja Tshheidzen esittämä „kurja” osa. Tshheidze on nimittäin esiintynyt Kaukasiassa viranomaisen luvalla julkisissa kokouksissa kehottaen väestöä pidättäytymään „levottomuuksista” (ja hävittämästä samalla puoteja y.m.) ja perustamaan osuuskuntia j.n.e. On sekin *muka* sosialidemokraatin matka, joka „suoritetaan kuvernöörin, everstin, papin ja poliisin turvin” („Nashe Slovo” № 203).

L. Martov kiiruhti oitis esittämään bundilaisten „Buletii-nissa” jalon vastalauseensa sitä vastaan, että „Tshheidze kuvataan joksikin” (?? ei „joksikin”, vaan „kaikkien likvidaattorien kaltaiseksi”) „heräämässä olevan vallankumouksellisen hengen tukahduttajaksi”. Martov puolustaa Tshheidzeä kahta linjaa: asialliselta ja periaatteelliselta puolelta.

Asiallisena vastaväitteenä on se, että „Nashe Slovo” siteeraa Kaukasian mustasotnialaisten lehteä ja että Tshheidzen ohella esiintyneistä henkilöistä Mikoladze on vakinaisesta palveluksesta eronnut upseeri, joka „tunnetaan kotiujestis-saan radikaaliseksi yhteiskunnalliseksi toimihenkilöksi”, ja pappi Hundadze „joutui 1905 vastuuseen osallistumisestaan sosialidemokraattiseen liikkeeseen” („Gruusian sosialidemokraattisessa liikkeessä maalaispappien mukanaolo on, kuten tunnettua, melko yleinen ilmiö”, lisää Martov).

Sillä tavalla Martov „puolustelee” Tshheidzeä. Peräti keinoa puolustelua. Se, että Tshheidzen esiintymisestä

rinnan papin kanssa on kirjoittanut mustasotnialaisten lehti, ei tee *tosiasiaa* lainkaan olemattomaksi, ja Martov myöntää itsekin, että esiintymisiä on ollut.

Se ei todista kerrassaan mitään, että Hundadze „joutui 1905 vastuuseen”, sillä silloinhan „joutuivat vastuuseen” myös Gapon ja Aleksinski. Mikäli Martovin aikomuksena oli totuuden etsiminen eikä „advokatyyni”, hänen olisi pitänyt ottaa selvää siitä, minkä puolueen jäseniä tai minkä puolueen kannalla ovat *nyt* Hundadze ja Mikoladze, ovatko he ehkä *puolustuskantalaisia*. „Tunnetaan kotiujestissaan radikaaliseksi yhteiskunnalliseksi toimihenkilöksi” — tällaisella lauseella meillä, meidän lehdistössä, tarkoitetaan useinkin vain liberaalista tilanherraa.

Huutaessaan, että „Nashe Slovo” on antanut „kerrassaan väärän kuvan”, Martov tahtoo huudollaan hämätä *totuuden*, jota hän ei ole saanut kumotuksi edes hivenen vertaa.

Tähdellisintä ei kuitenkaan ole vielä tämä. Tämä on vasta alkua, muu seuraa perästä. Martov, joka asiallisella vastaväitteellään ei kyennyt kumoamaan sitä, että Tshheidzen menettely oli „kurjaa”, *todisti sen periaatteellisella* puolustelullaan.

„Kiistatonta on”, Martov kirjoittaa, „että toveri” (?? Potresovin ja kumpp. toveri?) „Tshheidze katsoi välttämättömäksi esiintyä ei ainoastaan sitä taantumuksellista suuntaa vastaan, minkä Kaukasian levottomuudet olivat saaneet, koska tuo suunta joutui” (? he joutuivat?) „mustasotnialaisten vaikutuksen alaiseksi, vaan myös niitä sen tuhoisia muotoja (puotien hävitykset, väkivaltaisuudet kauppiaita kohtaan) vastaan, jotka kansan tyytymättömyys yleensä puhuen voi saada taantumuksellisten vaikutuksesta huolimattakin”. Huomatkaa: „kiistatonta on”!

Ja Martov visertelee satakielenä ainakin yhtä hyvin kuin V. Maklakov: joukkojen avuttomuus, hajanaisuus, „neuvottomuus ja ehken riittämätön tietoisuuskin”... „tällaisten „mellakoiden” tie ei johda päämäärään ja on viime kädessä proletariaatin etujen kannalta katsoen vahingollinen”... Toisaalta: „huono on se vallankumouksellinen puolue, joka kääntää selkensä syntymässä olevalle liikkeelle sen vuoksi, että siihen liittyy spontaanisia ja epätarkoituksemukaisia eksessejä”, toisaalta: „huono olisi se puolue, joka katsoisi vallankumoukselliseksi velvollisuudekseen kiel-

täytyä taistelemasta näitä epätarkoituksenmukaisina esiintymisinä pidettäviä eksessejä vastaan"... „Koska meillä Venäjällä... ei vielä ole aloitettu järjestynyttä taistelua sotaa vastaan (?) ja koska proletariaatin tietoisten ainesten hajanaisuus ei salli verrata asemaamme edes vuosiin 1914—1915 (?) vuosista 1904—1905 puhumattakaan, niin kansan levottomuudet, jotka ovat erittäin tärkeitä *oireita* ja joita puhkeaa kalliin ajan y.m.s. vuoksi, eivät voi (?) *välittömästi* (?) muodostua lähtökohdaksi sille liikkeelle, joka on meidän tavoitteemme. Niitä voidaan tarkoituksellisesti „käyttää hyväksi” vain johtamalla niissä purkautuva tyytymättömyys jonkin järjestyneen taistelun uomaan, minkä puuttuessa ei voi olla puhuttakaan siitä, että joukot asettaisivat vallankumouksellisia tehtäviä. Sen tähden yksinpä sekin (!!), että joukkojen omatoimisuuden kehittämisen perusteella kehoitetaan järjestämään osuuskuntia, painostamaan kaupunginduumia hintataksoituksen aikaansaamiseksi ja ryhtymään muihin samantapaisiin puolinaiisiin toimenpiteisiin, on paljon vallankumouksellisempaa (hahhaa!) ja hedelmällisempää kuin keimaileminen... kevytmieliset spekulatiot ovat „suorastaan rikollisia” j.n.e.

On vaikea pysyä tyynenä, kun lukee näitä kimpaannuttavia sepustuksia. Bundilainen toimituskin lienee tajunnut, että Martov vilpistelee, koska liitti hänen artikkeliinsa kaksimielisen lupauksen „asiaan palaamisesta”...

Asia on selvääkin selvempi. Olettakaamme, että Tshheidze oli tekemisissä sellaisten levottomuuksien kanssa, jotka muodoltaan olivat hänen mielestään epätarkoituksenmukaisia. Ilmeisestikin hänen oikeutenaan ja vallankumousmiehen velvollisuutena oli taistella *epätarkoituksenmukaista* muotoa vastaan... mutta minkä nimessä? tarkoituksenmukaisen *vallankumouksellisten* esiintymisten nimessä? vaiko tarkoituksenmukaisen *liberaalisen* taistelun nimessä?

Kysymys on vain siitä! Mutta Martov sotkee juuri tämän!

Hra Tshheidze „johti” „joukkojen” vallankumouksellisesti purkautuvan „tyytymättömyyden” *liberaalisen* taistelun „uomaan” (vain siivoja osuuskuntia, vain legaalista, kuvernöörin hyväksymää kaupunginduumain painostamista j.n.e.) eikä tarkoituksenmukaisen *vallankumouksellisen* taistelun uomaan. Siinä on asian ydin, kun taas Martov puhuu palturia ja puolustelee liberaalista politiikkaa!

Vallankumouksellinen sosialidemokraatti sanoo: puoti-pahasen hävittäminen ei ole tarkoituksenmukaista, järjestäkäämme vakavampilaatuinen mielenosoitus yhtäaikaan vaikkapa Bakun, Tiflisiin ja Pietarin työläisten kanssa, kohdistakaamme vihamme hallitukseen, vetäkäämme puolellemme rauhaa tahtovat sotaväenosastot. *Näinkö* hra Tshheidze puhui? Ei, hän kehotti sellaiseen „taisteluun”, jonka *liberaalit voivat hyväksyä!*

Martov sutaisi oitis „toimintaohjelman”, jossa suositellaan „vallankumouksellisia joukkoesiintymisiä” — totta kai on esiinnyttävä vallankumouksellisena työläisten edessä! — mutta annas kun tapahtumapaikalla, Venäjällä, päästään niin pitkälle, että nämä esiintymiset pääsevät hieman alulle, niin silloin hän alkaa kaikin mokomin puolustella „vasemmistolais”-*liberaali* Tshheidzeä.

„Venäjällä ei vielä ole aloitettu järjestynyttä taistelua sotaa vastaan”... Ensiksikään se ei ole totta. Se on aloitettu ainakin Pietarissa julistusten, joukkokokousten, lakkojen ja mielenosoitusten avulla. Toiseksi, *jos* kohta sitä ei ole aloitettu jossain maaseudulla, niin *se pitää aloittaa*, vaikka Martov esittää hra Tshheidzen „alkaman” liberaalisen kampanjan „vallankumouksellisemmaksi”.

Eikö tämä ole opportunistin iljettävyuden puolustamista?

*Julkaistu joulukuussa 1916
„Sbornik Sotsial-Demokrata”
kokoelman 2. numerossa
Allekirjoitus: N. Lenin*

*Julkaistaan kokoelman
tekstin mukaan*